

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. V.**, nar. X, e.č. X
státní příslušnost B. r.
pobytem v ČR: X
zastoupeného advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. OAM-713/ZA-ZA11-ZA06-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora specifikované rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona jako nepřipustná (opakovaná žádost).
2. Žalobce podal dne 30. 5. 2023 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do ní opětovně vrátit jako v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žádné jiné nové důvody opakované žádosti neuvedl. Výslovně sdělil, že uváděné skutečnosti tvrdil i v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany (žádost podána dne 17. 3. 2021) skončilo s negativním výsledkem, kdy žalovaný rozhodl dne 3. 2. 2022 o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Proti prvnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 13. 10. 2022, č. j. 16 Az 6/2022 – 26, odmítl pro opožděnost. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost k NSS, který ji usnesením ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 Azs 202/2022 – 26, odmítl pro nesplnění podmínek řízení (žalobce nevyhověl výzvě NSS k předložení plné moci udělené advokátovi či doložení svého právníckého vzdělání). Jelikož v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl stejné důvody jako v řízení o jeho první žádosti, žalovaný neshledal důvod pro opakované posuzování žádosti. Ověřil také, že v Bělorusku nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti k žádné změně, jenž by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu a svědčila by o možném pronásledování žalobce nebo hrozbě vážné újmy (§ 12 a § 14a zákona o azylu). Žalovaný tedy neshledal důvod pro opakované posuzování žádosti žalobce, jenž neuváděl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, pročez tuto opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu] a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný s ohledem na konkrétní okolnosti případu (§ 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“), v souvislosti s § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, přičemž nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu).
4. První žádost o mezinárodní ochranu skončila odmítnutím kasační stížnosti u NSS, přičemž žalobce nebyl o této skutečnosti uvědomen tehdejším právním zástupcem působícím v neziskové organizaci pro pomoc uprchlíkům. V době, kdy mu platilo dlouhodobé vízum za účelem strpení pobytu, se žalobce dostavil k žalovanému a hodlal si toto vízum prodloužit. Dozvěděl, že kasační stížnost byla odmítnuta, a byl mu také vrácen cestovní doklad. Obdržel výjezdní příkaz do 30 dnů. Odcestoval do Příjímacího střediska Zastávka, kde opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z návratu do Běloruska. Značné obavy v něm vyvolávaly jednak skutečnosti, ke kterým došlo před jeho odjezdem z Běloruska a současně i celková neuspokojivá situace, která nastala po napadení Ukrajiny Ruskem. Žalobce také získal informace od osob

žijících v jeho vlasti a dospěl k závěru, že situace není lepší, nýbrž se neustále vyostřuje a v Bělorusku dochází k razantnějšímu vymáhání totalitní moci, zatýkání osob a jejich trestání, jenž má zabránit dalším projevům nesouhlas s vládou.

5. Žalobce dále zpochybnil postup žalovaného, který dle něj nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že ve své opakované žádosti neuvedl žádné důvody, o které svou žádost opírá. Posouzení žalovaného vychází ze stejných závěrů jako jeho předchozí rozhodnutí ze dne 3. 2. 2022 (o první žádosti o mezinárodní ochranu), a to i přesto, že v mezidobí došlo k podstatným změnám. Postup žalovaného označil žalobce za nezákonný, když nedodržel zákonný postup ve smyslu zákona o azylu a nezohlednil mezinárodní závazek non – refoulement. Žalobce si dovoluje dále uvést podstatné okolnosti, které byly důvodem pro jeho opakovanou žádost o mezinárodní ochranu.
6. Vzhledem k tomu, že Česká republika přistoupila k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a k Úmluvě o právním postavení uprchlíků, musí respektovat zásadu non – refoulement, podle níž je nepřipustné navrácení cizince do země, kde by mu hrozilo zacházení rozporné s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, přičemž žádný smluvní stát nevyhostí nebo nenavráť uprchlíka na hranice země, v nichž by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politického přesvědčení.
7. Za dostatečně ohrožující označuje žalobce svoji obavu z pronásledování v případě návratu do vlasti. V případě nevyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž bude žalobce nucen vycestovat do země původu a narukovat do armády nebo bude v případě nesouhlasu uvězněn, což není v souladu s jeho zájmy, avšak ani se zájmy kohokoliv v České republice nebo Evropské unii. Zahraničně politickým zájmem ČR je to, aby na jejím území nově pobývali státní příslušníci Ruské federace a Běloruské republiky. Usnesením ze dne 15. 11. 2022 označila Poslanecká sněmovna ČR na 45. schůzi současný ruský režim za teroristický. Běloruský režim lze s ohledem na jeho spojení s Ruskem označit také za teroristický. Žádné zprávy monitorující situaci v Bělorusku nemohou ospravedlnit to, že Bělorusko je nejbližším spojencem Ruska a umožňuje mu operovat na svém území v blízkosti hranice s EU. Postup žalovaného je tak v rozporu s mezinárodními závazky ČR vyplývajícími z čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a porušuje zákaz vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalobce má totiž za to, že žalovanému uvedl relevantní azylové důvody.
8. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, konkrétně rozsudek ze dne 31. 1. 2020, č. j. Azs 105/2018 – 46, č. 4029/2020 Sb. NSS, podle něž nese správní orgán důkazní břemeno ohledně toho, zda jsou splněny podmínky pro využití vnitrostátní ochrany, k tomu si musí obstarat přesné a aktuální informace o zemích původu a tyto řádně vyhodnotit. Podle rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 33, se musí rozhodovací orgán zabývat dostupností vnitřní ochrany, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele a rovněž musí zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Z rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, vyplývá, že při posuzování možností vnitřní ochrany je nutné posoudit 4 kritéria: 1. zda je jiná část země pro žadatele dostupná, 2. zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování

nebo vážné újmy, 3. zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a 4. zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. NSS dále v rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 – 75, uvedl, že soud je při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán čl. 10 Ústavy ČR, pročez nesmí použít vnitrostátní procesní normu, pokud by její aplikace vedla k porušení zásady non – refoulement nebo k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.

9. Žalobce dále namítl, že žalovaný převzal v nyní posuzované žádosti argumenty z předcházejícího řízení a vycházel pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobce se žalovaný podrobně neseznámil s judikaturou soudů a se zprávami o zemi původu žalobce. Žalovaný nezjistil aktuálně skutkový stav a porušil tak § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vycházel ze zdrojů informací datovaných asi rok před podáním opakované žádosti.
10. Posuzování odůvodněnosti pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu] je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu. Jde tedy o prospektivní rozhodování. Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu, nestanoví ale podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť by taková skutečnost byla významnou indicií pravděpodobného pronásledování v budoucnu. V každém případě je zkoumána možnost budoucího pronásledování, kdy tato možnost musí být reálná a nikoliv pouze hypotetická. Z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na „předchozí“ pronásledování žadatele, jde o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy. Je tedy třeba zkoumat incidenty popsané stěžovatelem, jež proběhly v minulosti a jejichž hodnověrnost žalovaný nezpochybnil.
11. Podle žalobce se žalovaný odmítl jeho situací zabývat a bez dalšího řízení zastavil.
12. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. První podal dne 17. 3. 2021 a žalovaný dne 3. 2. 2022 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Následně podaná žaloba k Městskému soudu v Praze byla odmítnuta rozhodnutím ze dne 13. 10. 2022, č. j. 16 Az 6/2022 – 26. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce kasační stížnost k NSS, který ji svým usnesením ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 Azs 202/2022 – 26, odmítl.
14. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Již v průběhu řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce označil za důvod jejího podání obavu z následků, kdy během incidentu v Minsku sejmul masku policistovi, jehož tvář pak byla zveřejněna na sociálních sítích. V rozhodnutí o první žádosti správní orgán konstatoval, že nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být žalobce ve vlasti vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Po

posouzení důvodů opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalovaný nucen konstatovat, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam opětovně vrátit, jako je uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce také výslovně potvrdil, že tyto skutečnosti uváděl i v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož se správní orgán těmito skutečnostmi v předchozím řízení podrobně zabýval, nemá důvod na těchto svých závěrech cokoliv měnit. Na základě informací o zemi původu žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že v Bělorusku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od 3. 2. 2022, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jenž by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování (§ 12 zákona o azylu) nebo že by mu hrozila vážná újma (§ 14a zákona o azylu). Žalobce pouze v obecné rovině v žalobě tvrdí, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To se nezakládá na pravdě.

15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, zohlednil i § 32 odst. 9 zákona o azylu, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
17. Žalobce v žalobě připomněl důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že se obává policie v Bělorusku, protože by v případě jeho návratu mohl být zadržen a ve vězení by mu mohlo být ublíženo, a to proto, že Minsku měl incident s policií, kdy při rvačce sejmul policistovi masku a tvář policisty pak byla zveřejněna na sociálních sítích. K uvedenému žalobce již ve správním řízení výslovně sdělil, že tyto skutečnosti (motivы odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit) uváděl již v předchozím řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Teprve až v žalobě žalobce doplnil své důvody obav z návratu do vlasti, a to tak, že v Bělorusku je v důsledku napadení Ukrajiny ze strany Ruska celková neuspokojivá situace, přičemž tato se vyostřuje a dochází zde k razantnějšímu vymáhání totalitní moci a zatýkání osob. Navrácením žalobce do vlasti by byl porušen mezinárodní závazek non – refoulement, podle něhož smluvní stát nenavrátil uprchlíka do zemí, v nichž by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. V případě nevyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude žalobce muset narukovat do armády nebo bude uvězněn. To není v zájmu žalobce ani ČR. Žalobce v žalobě rovněž vytkl žalovanému, že vycházel pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Vzhledem k částečně nekonkrétním žalobním námitkám krajský soud nejprve obecně uvádí, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí, včetně obsahu správního spisu, lze potvrdit, že k namítaným porušením v posuzované věci nedošlo. Žalovaný zjistil skutečný stav věci v rozsahu, který odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, jeho důvody vychází z podkladů zdokumentovaných ve správním

spise a je zcela v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

19. Soud také ověřil ze správního spisu skutková zjištění. Žalobce v této věci podal dne 30. 5. 2023 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 17. 3. 2021. Na základě této první žádosti žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci v žádné z jejích forem rozhodnutím ze dne 3. 2. 2022, č. j. OAM-172/ZA-ZA11-ZA21-2021. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla odmítnuta pro opožděnost rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2022, č. j. 16 Az 6/2022-26. Následně podanou kasační stížnost NSS odmítl pro nesplnění podmínek řízení, a to usnesením ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 Azs 202/2022-26.
20. K opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 6. 6. 2023 údaje. Z nich vyplynulo, že se narodil ve městě B. v B., je státním příslušníkem B., je pravoslavného vyznání a dorozumí se ruským jazykem. Nebyl nikdy členem žádné politické strany a současně nebyl nijak politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Poslední místo bydliště ve vlasti měl v M., kde měl i registrovaný pobyt. Z vlasti vycestoval dne 27. 2. 2020 autobusem přes Polsko na základě českého pracovního víza a na území ČR vstoupil téhož dne. Od té doby pobývá v ČR. Od října 2019 do ledna 2020 pobýval v Polsku, a to na polské pracovní vízum. První žádost o mezinárodní ochranu podal v ČR v roce 2021. Jinde o mezinárodní ochranu nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý a nemá žádné zdravotní omezení či zvláštní potřeby. K důvodům žádosti tehdy uvedl, že jsou stejné, jako v předchozím řízení. Má obavy z policie, že by v Bělorusku mohl být zadržen, protože při rvačce sundal policistovi masku a obličej policisty byl následně zveřejněn na sociálních sítích. Všechny tyto skutečnosti žalobce již uváděl v rámci předchozího správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud také ověřil, že správní orgán vycházel z podkladů získaných v obou správních řízeních, tedy především z výpovědi žalobce, poskytnutých údajů k žádosti, z rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 2. 2022, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Konkrétně aktuálně vycházel z Informace OAMP: Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 4. 7. 2023, a z Informace OAMP: Bělorusko – Shrnutí krizového vývoje po prezidentských volbách v roce 2020, Politická situace, vnitřní pořádek a bezpečnost v letech 2020 – 22 ze dne 22. 7. 2022. Veškeré informace jsou součástí spisového materiálu.
21. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že byla žalobci, resp. jeho právní zástupkyni dána možnost v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se seznámit dne 31. 7. 2023 s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady, popř. uvést nové informace, které by měl žalovaný vzít při svém rozhodování v úvahu. Žalobce ani jeho právní zástupkyně této možnosti nevyužili, do dne vydání rozhodnutí žádné další podklady nedoplňovali, nedoplňovali ani žádné další skutečnosti nebo nové informace, které mohl žalovaný vzít v úvahu při posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
22. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

23. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
24. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
25. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Předchozí žádost žalobce byla žalovaným posouzena tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem (rozhodnutí ze dne 3. 2. 2022). Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze dne 13. 10. 2022 odmítl pro opožděnost. Následně podaná kasační stížnost žalobce byla NSS dne 2. 2. 2023 odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení. Veškerá rozhodnutí nabyla právní moci (blíže spisový materiál).
26. Vzhledem k nově podané žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (opakované žádosti), a také shora citované právní úpravě, bylo nezbytné posoudit důvody současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provést jejich srovnání s důvody uváděnými žalobcem v jeho argumentaci k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy v předchozím správním řízení. Vzhledem k dikci § 11a odst. 1 zákona o azylu je totiž nezbytné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit nejprve z hlediska její přípustnosti, a to v tom směru, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti či zjištění, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím správním řízení a tyto současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven v zemi původu pronásledování nebo mu tam hrozí vážná újma. Jak ale vyplývá z napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu, takové nové skutečnosti či zjištění se ve věci žalobce neobjevily a ani žalobce takové skutečnosti ve správním řízení neuváděl.
27. V průběhu správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 3. 2021 žalobce označil za důvod podané žádosti obavu z následků incidentu v Minsku, kdy při rvačce sejmul policistovi masku a jeho tvář pak byla zveřejněna na sociálních sítích. Na základě argumentace žalobce a dalších shromážděných podkladů v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný uzavřel, že zde nebyly splněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, protože žalobci tuto mezinárodní ochranu neudělil. V jeho případě nebylo zjištěno, že by žalobce byl nebo mohl být ve vlasti vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů [dle § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu], nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rovněž nebyly shledány žádné důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Argumentace žalovaného byla náležitě podložena dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, a to nejen pokud šlo o obecnou bezpečnostní situaci v Bělorusku, ale také o konkrétní skutečnosti v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce.

28. Žalobce neuvedl v řízení o první žádosti žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno učinit závěr, že ve vlasti vyvíjel činnost k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Opakovaně sdělil, že ve vlasti nebyl nikterak politicky aktivní. Vyloučil, že by měl kvůli tomu ve vlasti nějaké potíže. Žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, protože mu azyl nebyl udělen. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z taxativně uvedených důvodů v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. K incidentu s policií v M. v únoru 2020, kdy měl žalobce jednomu z policistů strhnout masku a poté se měla fotografie s policistou objevit na sociálních sítích, žalobce uváděl, že v dubnu 2020 a v lednu 2021 měli blíže neurčení policisté navštívit jeho matku a přátele a měli se vyptávat na žalobce, kdy se vrátí do vlasti. Měli naznačit, že jejich kolega měl kvůli zveřejnění obličeje potíže, protože je bude mít po návratu i žalobce. Žalobce přislíbil žalovanému dodání zmíněné fotografie policisty ze sociálních sítí, avšak až do doby vydání rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu žádné materiály nedodal. Nedoložil, že k danému incidentu skutečně došlo, při incidentu navíc nebyl zadržen ani legitimován, z místa události měl s přáteli zcela jednoduše utéct. Nezminil, že by na sociálních sítích figurovala i jeho fotografie. Varování přátel žalobce od kolegů policisty, aby se žalobce nevracel, že jinak bude mít podobné potíže jako onen policista, označil žalovaný za nepravděpodobné. Pokud se policie snažila žalobce najít na adrese jeho bydliště nebo u přátel proto, aby mu způsobila potíže, pak nedává žádný smysl, aby byl dotýčný současně varován před případným návratem do vlasti. Žalobce rovněž vyloučil, že by byl ve vlasti z čehokoliv ve vztahu k policistům obviněn. Žádné potíže neměl ani při přechodu státních hranic. Vlast opouštěl nikoliv kvůli obavě ze státních orgánů, nýbrž aby našel v zahraničí zaměstnání. Tvzení žalobce proto žalovaný označil za tvrzení založené na spekulacích a domněnkách, kterými má být podpořen azylový příběh a znásobeny obavy pro případ žalobcova návratu. Žalovaný vzal v úvahu rovněž období občanského a politického napětí v Bělorusku v srpnu 2020 po neuznaných prezidentských volbách, které vyvolaly silnou reakci v běloruské společnosti a tvrdé zásahy proti demonstrantům. Tyto volby a zásahy proti demonstrantům se však konaly takřka půl roku po žalobcově odjezdu z vlasti. Z Informací OAMP žalovaný zjistil o bezpečnostní a politické situaci v Bělorusku, že ačkoliv režim proti svým oponentům postupuje plošně a masivně, nelze hovořit o náhodném násilí či pronásledování. Žalovaný ze shromážděných podkladů dovodil, že státní orgány se zaměřovaly na přední členy opozice, členy ozbrojených složek, které se proti nim postavily, nebo na přímé účastníky demonstrací, avšak žalobce do žádné z těchto kategorií nespadá a v době vypuknutí demonstrací se již prokazatelně ve vlasti nenacházel. Řízení o udělení azylu není řízením o tom, zda stát, ze kterého žadatel o azyl pochází, je schopen plnohodnotně a zcela beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícímu zákonům dané země, nýbrž o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Účelem podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je primárně legalizace jeho pobytu na území ČR. Pokud by žalobce své potíže ve vlasti pociťoval natolik palčivě, jak žalovanému přestřel, požádal by o mezinárodní ochranu již po první tvrzené návštěvě policie, tedy

již v dubnu 2020, popř. po druhé takové návštěvě jeho matky na začátku roku 2021. Místo toho v ČR nadále bez obav pracoval a k podání žádosti o mezinárodní ochranu se odhodlal až v březnu 2021 po zjištění, že se na území ČR nachází nelegálně. Uvedené závěry žalovaný podpořil judikaturou NSS, konkrétně jeho rozsudky ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, a dále ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce si byl v minulosti schopen bez potíží opakovaně vyřídit povolení k pobytu i zaměstnání v ČR i v různých evropských zemích, pročez jistě má objektivně možnost legalizovat si svůj další pobyt na území ČR pomocí těchto institutů zákona o pobytu cizinců na území ČR. V případě žalobce nebyl prokázán odůvodněný strach z pronásledování při návratu do vlasti ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, pročez mu azyl z tohoto důvodu nebyl udělen. Žalovaný rovněž neshledal žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti [§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu]. Návrat žalobce do vlasti není sto vyvolat v zemi jeho původu ani skutečné nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti lidských práv, o čemž pojednávají Informace OAMP, nelze obecně vyvozovat, že veškerým obyvatelům této země hrozí riziko vážné újmy ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů. Kromě jednoho incidentu, kdy měl žalobce při rvačce strhnout masku policistovi, neměl žalobce ve vlasti žádné jiné problémy. Svou vlast opustil legálně a zcela bez potíží. Žalobce se ve vlasti politicky ani veřejně nikterak neangažoval. Nelze jej tedy zařadit do skupiny představitelů politické opozice (neúčastnil se demonstrací ani mítinků). Žalovaný nezpochybnil napjatou situaci v Bělorusku, nicméně situaci je třeba posoudit vždy ve vztahu k osobě žadatele o mezinárodní ochranu. Státní orgány v Bělorusku se ve své represivní činnosti zaměřovaly na přední členy opozice, členy ozbrojených složek nebo na přímé účastníky demonstrací, přičemž žalobce do žádné z těchto kategorií nepatří. Nebyl mluvčím ani organizátorem žádné opoziční skupiny, veřejně nevystupoval a ve vlasti se nenachází již od jara 2020, pročez se ani protestních akcí po volbách nemohl účastnit. Žalovaný rovněž uzavřel, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu], a současně jeho případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

29. Pokud jde o aktuálně posuzovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy opakovanou žádost ze dne 30. 5. 2023, pak k tomu krajský soud ve shodě s žalovaným musí konstatovat, že žalobce zde uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do země původu opětovně vrátit, jako je uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutých údajů k podané žádosti žalobce dne 6. 6. 2023 výslovně potvrdil, že důvody své aktuální druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany již uváděl v rámci předchozího správního řízení (řízení o první žádosti), tj. obavy z následků incidentu v Minsku, kdy sejmul masku policistovi, jehož tvář byla následně zveřejněna na sociálních sítích, přitom ale v této souvislosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohl žalovaný v případě opakované žádosti o mezinárodní ochranu posuzovat. Důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu se žalovaný již zabýval ve správním řízení o první žádosti žalobce, přitom neshledal, jak je shora vyloženo, žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž jeho rozhodnutí následně nerevidovaly ani správní soudy (žalobu i

kasační stížnost odmítly). Žalovaný aktuálně neshledal žádný objektivní důvod pro to, aby se opětovně zabýval důvody uplatněnými v druhém správním řízení o opakované žádosti a tyto opětovně meritorně posuzoval. Krajský soud uvedenému přisvědčil.

30. Soud ve shodě se závěry žalovaného uvádí, že v Bělorusku nedošlo od doby meritorního posuzování první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (žalovaný o ní rozhodl dne 3. 2. 2022) k žádné změně, která by mohla nejen představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jenž dosud nebyla předmětem zkoumání z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale současně by svědčila o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Za této situace nebyly zcela po právu shledány důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve vztahu k jím opakovaným důvodům u opětovně podané žádosti, protože žalobce neuvedl ve správním řízení žádnou novou skutečnost odpovídající dikci zákona o azylu, jenž by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. V rámci úřední činnosti žalovaný vyžádal a shromáždil jako podklady svého rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu Informaci OAMP: Bělorusko – Shrnutí krizového vývoje po prezidentských volbách v roce 2020, Politická situace, vnitřní pořádek a bezpečnost v letech 2020 – 2022 ze dne 22. 7. 2022, a dále Informaci OAMP: Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. 7. 2023. Z těchto podkladů žalovaný jednoznačně dovodil, že v Bělorusku nadále trvá období občanského a politického napětí, které se vyostřilo po neuznaných prezidentských volbách v srpnu 2020, což vyvolalo silnou reakci v Běloruské společnosti a tvrdé zásahy proti demonstrantům. Pronásledování jsou představitelé opozice, dále právníci hájící osoby stíhané z politických důvodů, pracovníci médií – novináři či blogeři, v některých případech příslušníci ozbrojených složek či sportovci. Podobného pronásledování, byť s menší důsledností a intenzitou, byli vystaveni také řadoví protestující. V první polovině roku 2022 se režim zaměřoval především na již dříve zadržené osoby a čelné exponenty opozice a občanské společnosti. Trestům v řádu desítek let čelí především známé osobnosti a čelní aktivisté, demokraticky orientovaná média a jejich novináři či pracovníci. Došlo ke zpřísnění trestu za terorismus ve stadiu pokusu, za nějž může být nově udělen trest smrti. Několik osob již bylo potrestáno i za urážku prezidenta Lukašenka či dalších politických představitelů. Navzdory výše uvedeným formám pronásledování docházelo v roce 2022 k menším protestům a projevům občanské neposlušnosti, které se netýkaly již voleb z roku 2020, nýbrž aktuálních kroků Lukašenkova režimu – především běloruské podpory ruské agrese proti Ukrajině a ústavního referenda, které zrušilo bezjaderný status Běloruska, Lukašenkovi poskytlo imunitu a umožnilo mu znovu se ucházet o funkci prezidenta. Opět se objevily informace o krutém a nedůstojném zacházení se zadrženými. Kromě demonstrací došlo rovněž k zadržení osob, které šířily informace o konfliktu na Ukrajině (z titulu šíření nepravdivých zpráv dle režimního výkladu), a osob které kladly proti režimu odpor – zejména železničáři, kteří zablokovali přepravu ruských zásilek v Bělorusku, za což jim hrozí až trest smrti. Ze shromážděných podkladů bylo dále zjištěno, že zákony v obecné rovině občanům Běloruska zaručují svobodu vnitřního pohybu, vycestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Vláda nicméně místy omezovala právo občanů na cestování do zahraničí, a to zejména u bývalých politických vězňů. Zákaz vycestovat

platí pro osoby mající v držení státní tajemství, osoby trestně stíhané či účastníky občanskoprávních řízení, případně jedince s nesplacenými finančními závazky. K aktivním vojenským konfliktům bylo v podkladech uvedeno, že země nebyla oficiálně ve válce s jiným státem. Přetrvává však napětí s Ukrajinou, neboť Bělorusko je nejbližším spojencem Ruska ve válce proti Ukrajině. Běloruská armáda se sice do bojů nezapojila, ale Lukašenko poskytl Rusku k útoku proti Ukrajině své území a v počáteční fázi invaze v r. 2022 odtud ruská vojska vedla pozemní ofenzivu na Kyjev. V květnu 2023 ministři obrany Běloruska a Ruska podepsali dokument o rozmístění nestrategických jaderných zbraní na území Běloruska a Ruska, následně se mělo s přesunem těchto zbraní do Běloruska začít. Dle zprávy ČTK z 16. 6. 2023 ruský prezident Putin již oznámil, že první ruské jaderné hlavice jsou v Bělorusku. S ohledem na výše uvedené, i přes složitost situace v Bělorusku, žalovaný oprávněně dovodil, že v Bělorusku nedošlo od doby posuzování první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

31. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce teprve v žalobě nově uvedl, že v něm vyvolává značné obavy celková neuspokojivá situace v Bělorusku, která nastala napadením Ukrajiny ze strany Ruska. Situace se podle něj vyostřuje a v Bělorusku dochází k razantnějšímu vymáhání totalitní moci a zatýkání osob. Jelikož toto tvrzení použil žalobce až v žalobě, nemohl na něj logicky žalovaný reagovat v napadeném rozhodnutí. Krajský soud žádným způsobem nezpochybňuje napjatou situaci v Bělorusku, ať už v souvislosti s nedemokratickým režimem a násilím po neuznaných volbách v roce 2020 nebo v souvislosti s ruskou agresí na Ukrajině, kdy Bělorusko je zjevně nejbližším partnerem Ruska. Ze shora citovaných zpráv (i veřejně dostupných mediálních zpráv) je však zřejmé, že státní orgány v Bělorusku se ve své represivní činnosti zaměřují na přední členy opozice, členy ozbrojených složek, novináře, známé osobnosti nebo přímé účastníky demonstrací, přičemž žalobce do žádné z těchto kategorií nespadá. Ačkoliv Bělorusko je nejbližším spojencem Ruska ve válce proti Ukrajině a v počáteční fázi invaze dokonce Rusku poskytlo k útoku proti Ukrajině své území, běloruská armáda se do bojů nezapojila a země není oficiálně ve válce s žádným státem. Posledně uvedenou argumentaci žalobce krajský soud dále hodnotí tak, že je poměrně obecná a nijak nespecifikuje, jakým způsobem se dotýká žalobce tvrzená „neuspokojivá situace v Bělorusku v souvislosti s napadením Ukrajiny ze strany Ruska“ a stejně tak „vyostření situace“ v Bělorusku nebo „razantnější vymáhání totalitní moci“. Z této obecné argumentace nelze v žádném případě dovodit, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování nebo že mu tam hrozí konkrétní vážná újma. Nelze z toho dovodit ani případné zatčení žalobce, jak žalobce nepodloženě zmínil, protože státní orgány svoji represi zaměřují na členy opozice, ozbrojených složek, novináře nebo přímé účastníky demonstrací. Žalobce nebyl nikdy politicky aktivní nebo veřejně činný, nemůže mít tedy z tohoto důvodu obavy. Na každého občana může Lukašenkův režim doléhat jinak a některé osoby ani nemusí pociťovat potíže. Každý případ je proto třeba posuzovat přísně individuálně. Mezinárodní ochranu nelze poskytnout všem běloruským, popř. ruským občanům jen z toho důvodu, aby byli zachráněni v EU před totalitní mocí. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2005, sp. zn. 3 Azs 303/2004, ze kterého mimo jiné vyplývá, že „Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto

negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“

32. Žalobce také v žalobě apeloval na dodržení zásady non – refoulement vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, tedy že smluvní stát nenavrátí uprchlíka do země, v níž by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Nutnost uplatnění této zásady žalobce odůvodnil tím, že v případě návratu do vlasti bude muset narukovat do armády nebo bude uvězněn. Pokud Poslanecká sněmovna ČR označila ruský režim za teroristický, pak podle žalobce lze běloruský režim označit také tak. Podle krajského soudu žalobce tímto vyslovil v žalobě spíše spekulativní názory o tom, „co by se například mohlo stát“. Nic z toho však blíže nevysvětlil a nedoložil. Takovým spekulacím nebylo možno přisvědčit. Ze shromážděných podkladů (součást správního spisu), a také z aktuálních mediálních zpráv, vyplývá, že Bělorusko není ve válce s žádným státem a neprobíhá zde mobilizace. Z ničeho tak nelze dovodit, proč by měl žalobce po návratu do vlasti narukovat do armády nebo být uvězněn, pokud by s tímto nesouhlasil. Běloruská armáda se skutečně do žádných bojů nezapojila, ačkoliv je Bělorusko nejbližším spojencem Ruska ve válce proti Ukrajině. K totalitnímu běloruskému režimu se krajský soud již výše vyjádřil, proto pro stručnost odkazuje na tento výklad shora i u této námitky. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly svědčit o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Zprávy o zemi původu žalobce shromážděné ohledně tamější politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv, které tvoří součást správního spisu, jsou nadále zcela aktuální. Hrozba újmy nebo pronásledování žalobce po jeho návratu do vlasti dle shromážděných podkladů není aktuální ani reálná. Bělorusko není ve válečném konfliktu s žádnou zemí, na jeho území žádný konflikt neprobíhá a není ani zřejmé, že by probíhala mobilizace osob do armády. Tvrzení žalobce o jeho nuceném nástupu do armády po návratu do vlasti nebylo ničím doloženo, přičemž není ani zřejmé, z čeho toto žalobce dovodil. Stejně tak není zřejmé, na základě čeho žalobce uvedl, že bude uvězněn v případě návratu do vlasti.
33. Krajský soud nemohl přisvědčit ani poslední žalobní námitce týkající se toho, že žalovaný vycházel pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tudíž vycházel ze zdrojů informací o zemi původu datovaných rok před podáním opakované žádosti. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, vycházel při svém rozhodování o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu především z výpovědi žalobce (ve věci předchozí žádosti), poskytnutí údajů k žádosti a dále z informací shromážděných ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku (viz specifikovány výše). Z uvedeného tedy nelze dovodit, že by žalovaný rezignoval na aktuální hodnocení politické situace v Bělorusku, a že by posouzení podmínek navrácení žalobce do vlasti bylo provedeno nedostatečným způsobem. Informace OAMP o Bělorusku byly pořízeny v červenci 2023 (tedy měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí) a v červenci 2022 (více než 5 měsíců po vydání rozhodnutí žalovaného o první žádosti o mezinárodní ochranu). Ostatně ani žalobce neuvedl a nedokládal takové nové skutečnosti, kterými by nové problematické poměry ve vlasti prokazoval. Napětí v běloruské společnosti trvá již delší dobu, avšak tamější aktuální situace není pro osobu

žalobce diametrálně odlišná od situace, z níž vycházel žalovaný při posuzování první jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě rozsáhle citoval z judikatury NSS (str. 3 – 6 žaloby), nicméně s ohledem na citovaný odkaz je zřejmé, že nejde o zcela přílehavou judikaturu na projednávaný případ žalobce. Judikatura se týká dostupnosti vnitřní ochrany v zemi původu, porušení zásady non – refoulement, vnitřního přesídlení cizince ve vlasti a pravděpodobnosti pronásledování cizince v budoucnu v zemi původu. Žalobce v žalobě uváděl poměrně obecná tvrzení o neuspokojivé situaci v Bělorusku v důsledku války na Ukrajině, a také o případném narukování do armády. Z těchto tvrzení lze obtížně hledat souvislost s původním azylovým příběhem žalobce a jeho konkrétní situací. Není důkazně podloženo, že by v důsledku agrese Ruska na Ukrajinu docházelo v Bělorusku k razantnějšímu vymáhání totalitní moci (než tomu bylo dříve), jak v žalobě tvrdí žalobce, a ani jak by se toto mělo projevat v situaci žalobce. Stejně tak není zřejmé, zda může Bělorusko vstoupit, co by partner Ruska, do války, popř. zda může dojít k mobilizaci.

34. Krajský soud má zato, že žalovaný v posuzované věci zjistil řádně skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Zhodnocením argumentace žalobce v obou uplatněných žádostech o mezinárodní ochranu nebylo možno dospět k závěru, že by žalobce měl v zemi původu takové problémy, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní. Ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by v Bělorusku došlo v mezidobí k tak zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce.
35. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Byly tudíž naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zcela po právu shledána nepřipustnou. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se pak řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu platí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
36. Pro úplnost krajský soud poukazuje ještě na argumentaci Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, podle něhož *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, dle kterého: byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera“.*
37. Ze shora citovaného rozsudku NSS dále vyplývá argumentace, že z dikce § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek, proto, aby

bylo možné opakovanou žádost věcně projednat. Jednak je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, a jednak se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Podle citovaného rozsudku NSS je za nové skutečnosti nebo zjištění nutno považovat: „*nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. V jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože by jeho výsledek byl předem daný a takové správní řízení by nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti*“. Ve vztahu k druhé z výše uvedených podmínek (skutečnosti či zjištění, které nebyly zkoumány v předchozím řízení), NSS ve výše citovaném rozsudku uvedl, že „*je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní (jak již NSS vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Zatím co důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých správní orgán jeho žádost posoudí. V této souvislosti bylo v dalším rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, uvedeno, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody ve své žádosti, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.

38. NSS ve svém shora citovaném rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dále uvedl, že: „*nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí, než u žádosti předchozí, a dále mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí*“. NSS v rozsudku dále uvedl, že: „*Stěžovatel ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v případě své předchozí žádosti, které rozšířil pouze o nijak blíže nekonkretizované tvrzení ohledně problémů s policií a dále pak o tom, že zde žije s českou přítelkyní (družkou). Podle názoru NSS však ani jedna z těchto skutečností nemůže v testu přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu obstát*“.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. jejich úhradu nepožadoval, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně